

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres 24 de setembre de 2025

**Catequesi. Jubileu 2025. Jesucrist, la nostra esperança. III. La Pasqua de Jesús. 8.
El davallament. «Llavors anà a dur la seva proclama als esperits empresonats»
(Jn 19,41)**

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

També avui ens aturem en el misteri del Dissabte Sant. És el dia del misteri pasqual en què tot sembla immòbil i silenciós, quan en realitat es compleix una acció invisible de salvació: Crist davalla al regne de l'infern per a portar l'anunci de la Resurrecció a tots els qui eren a les tenebres i a l'ombra de la mort.

Aquest fet, que la litúrgia i la tradició ens han donat, representa el gest més profund i radical de l'amor de Déu per la humanitat. De fet, no és suficient dir ni creure que Jesús ha mort per nosaltres: cal reconèixer que la fidelitat del seu amor ha volgut buscar-nos allí on nosaltres mateixos ens havíem perdut, allí on es pot empènyer només la força d'una llum capaç de travessar el domini de les tenebres.

L'infern, en la concepció bíblica, no és tant un lloc com una condició existencial: aquella condició en la qual la vida està debilitada i hi regnen el dolor, la soledat, la culpa i la separació de Déu i dels altres. Crist ens encalça també en aquest abisme, travessant les portes d'aquest regne de les tenebres. Entra, per dir-ho d'alguna manera, a la casa mateixa de la mort, per a buidar-la i alliberar-ne els habitants, agafant-los de la mà un per un. És la humilitat d'un Déu que no s'atura davant el nostre pecat, que no s'espanta davant el rebuig extrem de l'ésser humà.

L'apòstol Pere, en el breu passatge de la seva primera Carta que hem escoltat, ens diu que Jesús, vivificat en l'Esperit Sant, va anar a portar l'anunci de la salvació també «als esperits empresonats» (1Pe 3,19). És una de les imatges més commovedores, que no es troba desenvolupada en els Evangelis canònics, sinó en un text apòcrif anomenat Evangeli de Nicodem. Segons aquesta tradició, el Fill de Déu es va endinsar dins les tenebres més espesses per a aconseguir també el darrer dels seus germans i germanes, per a portar també allí a baix la seva llum. En aquest gest hi ha tota la força i la tendresa de l'anunci pasqual: la mort mai no és la darrera paraula.

Estimats, aquest davallament de Crist no té relació només amb el passat, sinó que toca la vida de cadascun de nosaltres. L'infern no és només la condició de qui ha mort, sinó també de qui viu la mort a causa del mal i del pecat. És també l'infern quotidià de la soledat, de la vergonya, de l'abandó, del cansament de viure. Crist entra en totes aquestes realitats fosques per a testimoniar-nos l'amor del Pare. No per a jutjar, sinó per a alliberar. No per a culpabilitzar, sinó per a salvar. Ho fa sense clamor, de puntetes, com qui entra en una habitació d'hospital per a oferir consol i ajuda.

Els Pares de l'Església, en pàgines de bellesa extraordinària, han descrit aquest moment com un encontre: entre Crist i Adam; un encontre que és símbol de tots els encontres possibles entre Déu i l'home. El Senyor davalla allí on l'home s'ha amagat per por, i el crida pel seu nom, l'agafa de la mà, l'aixeca, el porta de nou a la llum. Ho fa amb plena

autoritat, però també amb infinita dolcesa, com un pare amb el fill que tem que ja no és estimat.

A les icones orientals de la Resurrecció, Crist és representat mentre tira a terra les portes de l'infern i, estenent els seus braços agafa els canells d'Adam i Eva. No se salva només a si mateix, no torna a la vida sol, sinó que porta amb ell tota la humanitat. Aquesta és la veritable glòria del Ressuscitat: és poder d'amor, és solidaritat d'un Déu que no vol salvar-se sense nosaltres, sinó només amb nosaltres; un Déu que no ressuscita si no és abraçant les nostres misèries i ens aixeca novament per a una vida nova.

El Dissabte Sant és, per tant, el dia en què el cel visita la terra més en profunditat. És el temps en què cada racó de la història humana és tocat per la llum de la Pasqua. I si Crist ha pogut davallar fins allí, res no pot ser exclòs de la seva redempció, ni les nostres nits, ni els nostres pecats més antics, ni els nostres vincles trencats. No hi ha passat tan arruïnat, no hi ha història tan compromesa que no pugui ser tocada per la seva misericòrdia.

Estimats germans i germanes, davallar, per a Déu, no és una derrota, sinó el compliment del seu amor. No és un fracàs, sinó el camí a través del qual ell mostra que cap lloc no és massa lluny, cap cor no és massa tancat, cap tomba no està massa segellada per al seu amor. Això ens consola, això ens sosté. I si a vegades ens sembla que toquem fons, recordem-ho: aquell és el lloc des del qual Déu és capaç de començar una nova creació, una creació feta de persones que s'han tornat a aixecar, de cors perdonats, de llàgrimes assecades. El Dissabte Sant és l'abraçada silenciosa amb què Crist representa tota la creació al Pare per a tornar a col·locar-la en el seu disseny de salvació.